

JUSTITS MINISTERIET
Udlændingefdelingen

Dato: 11. december 2013
Kontor: Kontoret for Humanitært
ophold og udsendelser
Sagsbeh: Uffe Kritte Nielsen
Sagsnr.: 2013-949-0252
Dok.: 1002184

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven
(Ændringer som følge af direktiv om fælles standarder og pro-
cedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelands-
statsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet) m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 863 af 25. juni 2013, som se-
nest ændret ved [...], foretages følgende ændringer:

1. I § 9 j, stk. 5, ændres to steder ”§ 59, stk. 4” til: ”§ 59, stk. 5”.
2. I § 10, stk. 5, ændres ”§ 32, stk. 8” til: ”§ 32, stk. 9”.
3. I § 11 b og i § 19, stk. 1, nr. 10, ændres ”§ 59, stk. 2” til: ”§ 59, stk. 3”.
4. I § 22, nr. 5, ændres ”§ 59, stk. 7” til: ”§ 59, stk. 8”.

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

5. I § 25 a, stk. 2, nr. 2, ændres ”her i landet og til hjemrejsen” til: ” både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen”.

6. § 25 a, stk. 2, nr. 3, affattes således:

”3) Andre hensyn til den offentlige orden, forholdet til fremmede magter, sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde eller hensynet til Schengenlandenes offentlige orden tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke udvises på grund af hensynet til Schengenlandenes offentlige orden eller forholdet til fremmede magter.”

7. I § 25 a, stk. 2, indsættes som nr. 4:

”4) Udlændingen er fritaget for visum, jf. § 3, eller er meddelt visum, jf. §§ 4-4 b og frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, som behandles efter § 53 b, eller hvis ansøgningen om asyl, der behandles efter § 53 b, bortfalder efter § 40, stk. 9. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller stk. 2, kan dog ikke udvises af denne grund.”

8. I § 28, stk. 2 og 3, ændres ”stk. 6” til: ”stk. 5”.

9. § 28, stk. 5 og 7, ophæves.

Stk. 6 bliver herefter stk. 5, og stk. 8 og 9 bliver herefter stk. 6 og 7.

10. I § 28, stk. 6, der bliver stk. 5, ændres ”efter stk. 1-5” til: ”efter stk. 1-4”.

11. I § 30 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

”Stk. 3. Drager politiet omsorg for udrejsen, og gennemføres udrejsen med fly, tager politiet hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er optaget som bilag til beslutning 2004/573/EF med senere ændringer.”

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

12. § 32, stk. 4, ophæves, og i stedet indsættes:

”Stk. 4. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 1, meddeles for bestandig, jf. dog stk. 5. Det samme gælder indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, når udlændingen anses for en

alvorlig trussel mod den offentlige sundhed, og efter § 25 b, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b eller i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat og opdateret i SIS II, meddeles for 5 år, jf. dog stk. 5. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år, jf. dog 3. pkt. og stk. 5.

Stk. 5. Hvis ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan der, medmindre udlændingen er udvist efter § 25 a, stk. 1, fastsættes et kortere indrejseforbud end anført i stk. 4, 3. og 5. pkt. Der kan endvidere fastsættes et kortere indrejseforbud end anført i stk. 4, 1. og 2. pkt., hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.”

Stk. 5-9 bliver herefter stk. 6-10.

13. I § 32, *stk. 9*, der bliver *stk. 10*, indsættes som *2. pkt.*:

”Herudover kan et indrejseforbud omfattet af 1. pkt. ophæves, hvis udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.”

14. I § 33, *stk. 2*, indsættes efter *5. pkt.*:

”Risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, foreligger, når udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller når der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.”

15. I § 33 *c* indsættes efter ”særlige grunde”: ”, herunder opholdets varighed, hensynet til skolesøgende børn og andre familiemæssige og sociale tilknytninger,”

16. I § 48 *a*, *stk. 1*, ændres ”§ 28, stk. 2, 3 eller 5” til: ”§ 28, stk. 2 eller 3”.

17. I § 49, *stk. 1*, ændres ”§32, stk. 1-4” til: ”§ 32, stk. 1-5”.

18. § 59, *stk. 1, nr. 2*, ophæves.

Nr. 3 bliver herefter nr. 2.

19. I § 59 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

”*Stk. 2.* Med bøde straffes den udlænding, som opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse.”

Stk. 2-9 bliver herefter stk. 3-10.

20. I § 59, *stk. 3*, der bliver *stk. 4*, ændres ”*stk. 2*” til: ”*stk. 3*”.

21. I § 59, *stk. 5*, der bliver *stk. 6*, ændres: ”*stk. 4*” til: *stk. 5*”.

22. I § 59, *stk. 8*, der bliver *stk. 9*, ændres: ”*stk. 7, nr. 2*” til: ”*stk. 8, nr. 2*”.

23. I § 59, *stk. 9*, der bliver *stk. 10*, ændres: ”*stk. 7, nr. 6*” til: ”*stk. 8, nr. 6*”.

24. I § 60, *stk. 1*, ændres ”§ 40, *stk. 3 og 4*,” til ”§ 40, *stk. 3*,” og der indsættes som 2. *pkt.*:

”Overtrædelse af § 40, *stk. 4*, straffes med bøde.”

§ 2

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1028 af 22. august 2013, som senest ændret ved [...], foretages følgende ændringer:

1. I § 125 a, *stk. 1*, ændres: ”udlændingelovens § 59, *stk. 7, nr. 1-5*” til: ”udlændingelovens § 59, *stk. 8, nr. 1-5*”.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft [...].

Stk.2. Udlændingelovens § 32, *stk. 4, 3. pkt.*, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 12, gælder for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden indrejser i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i en anden medlemsstat.

§ 4

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland og Færøerne med de ændringer, som de færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. *Indledning og baggrund*
 - 1.1. *Lovforslagets baggrund*
2. *Lovforslagets indhold*
 - 2.1. *Ophævelse af adgangen til at afvise udlændinge efter indrejsen*
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Direktivets regler om afvisning
 - 2.1.3. Justitsministeriets overvejelser
 - 2.2. *Indrejseforbud*
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Direktivets regler om indrejseforbud
 - 2.2.3. Justitsministeriets overvejelser
 - 2.3. *Fastsættelse af udrejsefrist og forlængelse*
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Direktivets regler om fastsættelse af udrejsefrister
 - 2.3.3. Justitsministeriets overvejelser
 - 2.4. *Udsendelse med fly*
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Direktivets regler om udsendelse med fly
 - 2.4.3. Justitsministeriets overvejelser
 - 2.5. *Ændring af udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, og § 60, stk. 1*
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Direktivets regler om anvendelse af frihedsstraf
 - 2.5.3. Justitsministeriets overvejelser
3. *Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige*
4. *Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet*
5. *Miljømæssige konsekvenser*
6. *Administrative konsekvenser for borgerne*
7. *Forholdet til EU-retten*
8. *Hørte myndigheder m.v.*
9. *Sammenfattende skema*

1. Indledning og baggrund

1.1. Lovforslagets baggrund

Ved lov nr. 248 af 30. marts 2011 om ændring af udlændingeloven, som trådte i kraft den 1. april 2011, gennemførtes Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (udsendelsesdirektivet i det følgende ”direktivet”).

Direktivet er omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender, men da direktivet udgør en videreudvikling af Schengenreglerne, har Danmark i medfør af artikel 5 i Protokollen om Danmarks Stilling (nu artikel 4 i Protokollen om Danmarks stilling efter Lissabontraktatens ikrafttræden) truffet afgørelse om at gennemføre direktivet i dansk ret. Danmark meddelte derfor Rådet i brev af 15. juni 2009, at den danske regering havde til hensigt at gennemføre direktivet i dansk ret.

Kommissionen har som led i forpligtelsen til at påse medlemsstaternes gennemførelse af direktivet gennemgået medlemsstaternes gennemførelsesforanstaltninger. På baggrund heraf har Kommissionen været i dialog med medlemsstaterne. I forhold til den danske gennemførelse af direktivet sendte Kommissionen, efter at have været i dialog med Justitsministeriet, Kommissionens endelige bemærkninger. Kommissionen har i den forbindelse peget på nogle punkter, hvor dansk ret ikke er i fuld overensstemmelse med direktivet.

Kommissionen har således peget på, at udlændingelovens regler om afvisning indtil 3 måneder efter indrejsen ikke er i overensstemmelse med direktivets artikel 2, stk. 2, litra a, om afvisning på grænsen. Kommissionen finder endvidere ikke, at direktivets artikel 7, stk. 2, om forlængelse af udrejsefristen er fuldt ud gennemført i udlændingeloven, ligesom udlændingeloven ikke i forhold til at fastsætte udrejsefristen til straks indeholder nærmere grunde til at formode, at en udlænding vil forsvinde, som foreskrevet i direktivets artikel 3, nr. 7. Herudover finder Kommissionen ikke, at direktivets bestemmelse om fastsættelse af indrejseforbud og ophævelse af indrejseforbud er gennemført fuldt ud. På baggrund af EU-Domstolens dom af 6. december 2011 i sag C-329/11, Achughabian, har Kommissionen endvidere peget på, at udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, og § 60, stk. 1, ikke er i overensstemmelse med direktivet. Endelig har Kommissionen fundet det rigtigst, hvis der i udlændingeloven er en direkte henvisning til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med

fælles udsendelse med fly, der er knyttet som bilag til beslutning 2004/573/EF.

Lovforslaget indeholder de nødvendige ændringer som følge af Kommissionens bemærkninger.

Med lovforslaget foreslås det således, at adgangen til at afvise udlændinge indtil 3 måneder efter indrejsen, jf. udlændingelovens § 28, stk. 5 og 7, ophæves, så der i stedet skal ske udvisning. Udvisningsbestemmelsen i udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2 og 3, foreslås i den forbindelse udvidet med henblik på at sikre, at der kan ske udvisning i samme omfang, som der i dag sker afvisning efter § 28, stk. 5, jf. stk. 1, nr. 5 og 7, ligesom det foreslås, at der indføres et nyt nr. 4 i § 25 a, stk. 2, med henblik på at sikre, at der kan ske udvisning af de personer, der i dag bliver afvist efter § 28, stk. 7.

Det foreslås endvidere, at udrejsefristen kan forlænges med henvisning til opholdets varighed, hensynet til eventuelle skolesøgende børn og andre familiemæssige og sociale tilknytninger, ligesom det foreslås, at det nærmere kommer til at fremgå af udlændingeloven, hvornår der foreligger risiko for, at en udlænding vil forsvinde.

Herudover foreslås udlændingelovens regler om fastsættelse og ophævelse af indrejseforbud ændret. Udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2 og § 60, stk. 1, foreslås også ændret som følge af EU-domstolens dom i Achughbadian-sagen, ligesom det foreslås at imødekomme Kommissionens ønske om en direkte henvisning til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er knyttet som bilag til beslutning 2004/573/EF.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Ophævelse af adgangen til at afvise udlændinge efter indrejsen

2.1.1. Gældende ret

Udvisning

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, udvises efter indrejsen, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, kan dog ikke udvises af denne grund.

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, udvises efter indrejsen, hvis andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Afvisning

Udlændingelovens § 28 fastlægger de nærmere regler for, hvornår en udlænding kan afvises.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 1, kan en udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, og en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, afvises ved indrejsen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, i følgende tilfælde:

- 1) Hvis udlændingen har indrejseforbud og ikke har visum udstedt efter §§ 4 eller 4 a, jf. § 3 a, 1. pkt.
- 2) Hvis udlændingen ikke opfylder de bestemmelser om rejselegitimation, visum og indrejse, som er fastsat efter kapitel 7.
- 3) Hvis der efter det, som er oplyst om udlændingens forhold, er grund til at antage, at den pågældende vil tage ophold eller arbejde her i landet uden fornøden tilladelse. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 4) Hvis udlændingen ikke kan forevise dokumentation for opholdets formål og nærmere omstændigheder. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 5) Hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2, kan dog ikke afvises af denne grund.
- 6) Hvis udlændingen ikke er statsborger i et Schengenland eller et land, der er tilsluttet Den Europæiske Union, og er indberettet til SIS II som uønsket i medfør af SIS II-forordningen.
- 7) Hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 2, skal statsborgere i lande, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen eller Den Europæiske Union, afvises ved indreisen fra et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6.

Efter § 28, stk. 6, må afvisning efter § 28, stk. 1-5, ikke ske, hvis udlændingen i medfør af artikel 5, stk. 4, litra c, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 562/2006 om indførelse af en fællesskabskodeks for personers grænsepassage (Schengengrænsekodeksen) har opnået særlig tilladelse til at indrejse i Danmark. Har udlændingen ret til at rejse igennem Danmark efter § 2 b, stk. 4, kan den pågældende alene afvises efter § 28, stk. 1, nr. 1, jf. stk. 2-5.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 3, kan en udlænding, der ikke har opholdstilladelse eller har fået udstedt registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, her i landet, eller en nordisk statsborger, som ikke har fast bopæl her i landet, afvises ved indreisen fra et Schengenland efter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1-7, jf. dog stk. 6. En nordisk statsborger kan dog kun afvises efter stk. 1, nr. 2, såfremt den pågældende indrejser fra et ikke-nordisk land, jf. § 39, stk. 4.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 28, stk. 3, om afvisning ved indreisen fra et Schengenland finder alene anvendelse, såfremt der i overensstemmelse med Schengengrænsekodeksens afsnit 3, kapitel 2, undtagelsesvist etableres midlertidig grænsekontrol ved de indre grænser.

Det fremgår af udlændingelovens § 28, stk. 4, at en udlænding, der ikke er nordisk statsborger og ikke er omfattet af EU-reglerne, kan afvises ved indreisen i Danmark, hvis den pågældende kan afvises efter de regler, der gælder i det andet nordiske land, hvortil den pågældende må antages at ville rejse.

Det følger af udlændingelovens § 28, stk. 5, at en udlænding kan afvises efter stk. 1-4, indtil 3 måneder efter indreisen. En udlænding kan således indtil 3 måneder efter indreisen afvises efter blandt andet § 28, stk. 1, nr. 1-7, og efter udlændingelovens § 28, stk. 3, om afvisning ved indreisen fra et Schengenland.

Det følger således af udlændingelovens § 28, stk. 5, jf. stk. 3, at en udlænding kan afvises indtil 3 måneder efter overskridelse af en indre grænse.

Udlændingestyrelsen har udarbejdet en vejledning om administrativ ud- og afvisning (senest revideret august 2011), hvoraf det fremgår, at afvisning anvendes, hvis en udlænding har opholdt sig ulovligt i Danmark i under 24 timer fra indrejsetidspunktet til anholdelsestidspunktet. Har udlændingen opholdt sig ulovligt i Danmark i over 24 timer fra indrejsetidspunktet til anholdelsestidspunktet, skal udlændingen som altovervejende udgangspunkt udvises efter § 25 b. Dette gælder dog ikke, hvis en afgørelse om udvisning vil virke uforholdsmæssigt indgribende særligt som følge af, at en afgørelse om udvisning, i modsætning til en afgørelse om afvisning, ledsages af et indrejseforbud. Dette kan navnlig være tilfældet, hvor en udlænding har været udsat for menneskehandel, eller hvor der foreligger fejlagtig vejledning fra de danske myndigheder om retten til at opholde sig i Danmark.

Det fremgår endvidere af udlændingelovens § 28, stk. 7, at en udlænding, der meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7 (asyl), eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 9, kan afvises i indtil 3 måneder fra indreisen uanset bestemmelserne i stk. 1-4.

Efter § 28, stk. 7, kan en udlænding således afvises efter afslag på asyl, eller hvis ansøgningen om asyl frafalder eller bortfalder, uanset den pågældende ville være berettiget til fortsat ophold i Danmark i resten af den periode, hvor udlændingen kunne opholde sig visumfrit i landet, jf. udlændingelovens § 3, eller i resten af visumperioden, jf. udlændingelovens §§ 4-4 b, uanset betingelserne for afvisning i §§ 28, stk. 1-4, ikke er opfyldt.

2.1.2. Direktivets regler om afvisning

Det følger af direktivets artikel 2, stk. 2, litra a, at medlemsstaterne kan beslutte ikke at anvende direktivet på tredjelandsstatsborgere, som er genstand for nægtelse af indrejse (afvisning) i medfør af artikel 13 i Schengenrænsekodeksen, fordi de ikke opfylder indrejsebetingelserne, eller som pågribes eller standses i forbindelse med ulovlig overskridelse af en medlemsstats ydre grænse ad land-, sø- eller luftvejen, og som ikke efterfølgende har opnået tilladelse eller ret til ophold i den pågældende medlemsstat.

Det er efter bestemmelsen en betingelse, at udlændingen pågribes eller standses i forbindelse med grænseoverskridelsen, ligesom der skal være tale om overskridelse af en ydre grænse.

Kommissionen har på den baggrund over for Justitsministeriet tilkendegivet, at Kommissionen finder, at udlændingelovens § 28, stk. 5 og 7, ikke er i overensstemmelse med direktivet. Kommissionen anfører således, at der alene kan ske afvisning, hvis udlændingen pågribes i umiddelbar forlængelse af den ulovlige grænseoverskridelse, hvilket efter Kommissionens opfattelse ikke kan udstrækkes længere end til pågribelse i forbindelse med ud- eller afstigning af det transportmiddel, der er anvendt ved grænseoverskridelsen.

2.1.3. Justitsministeriets overvejelser

På baggrund af Kommissionens vurdering foreslås det at ophæve udlændingelovens § 28, stk. 5 og stk. 7. Ændringerne indebærer, at afvisning alene kan finde sted, hvis udlændingen standses eller pågribes i umiddelbar forbindelse med indreisen fra et land, som ikke er tilsluttet Schengenkonventionen.

Standses eller pågribes udlændingen først på et senere tidspunkt, vil udlændingen efter ændringen i stedet skulle udvises administrativt.

Bestemmelsen i udlændingelovens § 25 a, stk. 2, foreslås i den forbindelse ændret, så det sikres, at der kan ske administrativ udvisning i samme omfang, som der i dag sker afvisning efter udlændingelovens § 28, stk. 1-4.

Afvisningsgrundene i § 28, stk. 1, nr. 5 og 7, er i det væsentlige afspejlet i udvisningsgrundene i udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2 og 3.

Efter udlændingelovens § 28, stk. 1, nr. 5, kan der ske afvisning af en udlænding, der ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler. Udlændinge omfattet af EU-reglerne kan ikke afvises efter denne bestemmelse.

Efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, udvises efter indreisen, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Udlændinge omfattet af EU-reglerne kan ikke udvises efter bestemmelsen.

Udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, indeholder således alene et krav om, at udlændingen skal have de nødvendige midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen. Der stilles ikke krav om, at udlændingen skal have midler til hele opholdet i Schengenområdet.

Tilsvarende vedrører § 25 a, stk. 2, nr. 3, udvisning af hensyn til den offentlige orden, eller fordi sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet, mens afvisningsbestemmelsen i § 28, stk. 1, nr. 7, også vedrører hensynet til Schengenlandenes offentlige orden, forhold til fremmede magter, eller fordi sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Det foreslås på den baggrund at udvide § 25 a, stk. 2, nr. 2, således at bestemmelsen i sit indhold svarer til § 28, stk. 1, nr. 5. Efter den foreslåede ændring kan en udlænding, der ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, og som ikke er omfattet af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, udvises, hvis udlændingen ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler.

Udlændingen skal således efter forslaget ikke alene have midler til opholdet i Danmark, men også til et eventuelt efterfølgende ophold i Schengenområdet og til hjemrejsen eller til gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse. Er udlændingen ikke i besiddelse af sådanne midler, skal den pågældende kunne erhverve dem lovligt.

Det foreslås endvidere, at ændre udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, således at en udlænding også kan udvises, hvis andre hensyn til Schengenlandenes offentlige orden, forholdet til fremmede magter, eller sikkerhedsmæssige eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, kan dog ikke udvises af hensyn til Schengenlandenes offentlige orden og forholdet til fremmede magter.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 5 og 6.

I de tilfælde, hvor der i dag træffes afgørelse om afvisning efter bestemmelserne i § 28, stk. 5, 1. pkt., jf. § 28, stk. 1, nr. 1-4 og 6, skal der som følge af ophævelsen af § 28, stk. 5, fremover træffes afgørelse om udvisning efter de gældende bestemmelser herom.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 5, 2. pkt., kan udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2 (EU-borgere og deres familier), efter indrejsen kun afvises efter stk. 1, nr. 1 og 7, og, såfremt det offentlige må bekoste udlændingens rejse ud af landet, tillige efter stk. 1, nr. 5.

Efter opholdsdirektivet (Direktiv 2004/38/EF) har udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, ret til ophold, så længe de ikke bliver en urimelig byrde for værtsstatens sociale system. Der kan således ikke ske afvisning eller udvisning alene som følge af manglende midler, og den foreslåede ophævelse af denne del af § 28, stk. 5, 2. pkt., indebærer således en præcisering af, hvad der allerede gælder i dag efter EU-retten.

Den foreslåede ophævelse af § 28, stk. 5, betyder, at det fremover vil være § 25 b, stk. 1, om udvisning på grund af ulovligt ophold, der vil skulle anvendes i forhold til udlændinge, der er omfattet af § 2, stk. 1 eller 2 (EU-borgere og deres familier), og som i dag afvises efter § 28, stk. 1, nr. 1, som følge af, at den pågældende har indrejseforbud og ikke har visum. Tilsvarende vil det være § 25 a, stk. 2, nr. 3, om udvisning af hensyn til den offentlige orden mv., der vil skulle anvendes i tilfælde, hvor der i dag afvises af hensyn hertil efter § 28, stk. 1, nr. 7.

For så vidt angår EU-borgere og deres familiemedlemmer skal det bemærkes, at opholdsdirektivets generelle principper for og beskyttelse mod udsendelse er gennemført i dansk ret ved EU-opholdsbekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 474 af 12. maj 2011.

Endvidere fastlægges EU-rettens almindelige forrang i udlændingelovens § 2, stk. 3, hvorefter reglerne om bl.a. udvisning kun finder anvendelse på udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, i det omfang det er foreneligt med disse regler.

Statsborgere i EØS-landene (Island, Liechtenstein og Norge) og i Schweiz samt deres familiemedlemmer er tillige omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, jf. udlændingelovens § 2, stk. 1-3.

Udlændingemyndighederne og de danske domstole skal i hver enkelt sag, hvor der rejses spørgsmål om udvisning af en EU-borger eller et familiemedlem til en EU-borger, foretage en konkret vurdering af udvisningens overensstemmelse med EU-retten.

En EU-borger og dennes familiemedlemmer kan efter EU-reglerne udvises, når hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed tilsiger dette. Opholdsdirektivet, kapitel VI, artikel 27-33, indeholder de nærmere regler om medlemsstaternes muligheder for at begrænse EU-borgeres og disses familiemedlemmers ret til indrejse og ophold af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed.

Det følger af § 38 i EU-opholdsbekendtgørelsen, at afgørelser truffet efter udlændingeloven eller bekendtgørelsen i forhold til EU-borgere eller deres familiemedlemmer, jf. § 2, af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og udelukkende kan begrundes i vedkommendes personlige adfærd. Der må ikke lægges økonomiske betragtninger til grund. En tidligere straffedom kan ikke i sig selv begrunde en sådan afgørelse. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse. Begrundelser, der ikke vedrører den individuelle sag, eller som har generel præventiv karakter, må ikke anvendes.

Efter § 39 i EU-opholdsbekendtgørelsen skal der ved afgørelse om ophør af opholdsret i medfør af bekendtgørelsen eller ved afgørelse om afvisning eller udvisning efter udlændingeloven af EU-statsborgere eller deres familiemedlemmer, jf. § 2, af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed tages hensyn til varigheden af den pågældendes ophold her i landet, den pågældendes alder, helbredstilstand, familiemæssige og økonomiske situation, samt sociale og kulturelle integration her i landet og tilknytning til hjemlandet og andre relevante hensyn.

Reglen i § 28, stk. 5, 3. pkt., om afvisning i de situationer, hvor Danmark har fremsat anmodning over for et andet land om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændingen efter reglerne i kapitel 5 a, er uden praktisk betydning.

Afslag på, frafald eller bortfald af asylansøgning

Det følger af udlændingelovens § 28, stk. 7, at der kan ske afvisning i indtil 3 måneder fra indreisen af en udlænding, der meddeles afslag på eller

frafalder en ansøgning om opholdstilladelse efter § 7, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter § 40, stk. 9, uanset at udlændingen er i besiddelse af fornøden rejselogitimation og visum og fornødne økonomiske midler til sit underhold her i landet.

Meddeles en udlænding afslag på en ansøgning om asyl, fastsættes samtidig en frist for udrejse, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1. Er ansøgningen åbenbart grundløs, fastsættes udrejsefristen til straks, jf. § 33, stk. 2.

Der fastsættes således en udrejsefrist i forbindelse med et afslag på asyl, selvom en udlændings visum eller den visumfri periode ikke måtte være udløbet, og udlændingen i øvrigt måtte have midler til at opholde sig her i landet.

Efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, skal en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1 (tredjelandstatsborger), og som er pålagt at udrejse af landet straks, eller som ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, jf. § 33, stk. 2, udvises af landet, medmindre særlige grunde taler herimod.

Frafalder en udlænding sin ansøgning, eller bortfalder ansøgningen, jf. § 40, stk. 9, fastsættes der ikke en udrejsefrist efter § 33, stk. 2. Som konsekvens heraf vil der ikke efter de gældende regler kunne udvises efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2, såfremt visumperioden eller den periode, hvor udlændingen kan opholde sig i landet visumfrit, ikke er udløbet. En asylansøger, der er i besiddelse af fornøden rejselogitimation og visum og fornødne økonomiske midler til sit underhold her i landet, vil derfor ikke med ophævelsen af § 28, stk. 7, kunne udvises efter de gældende regler.

Dette er ikke hensigtsmæssigt, idet der herved, navnlig i forhold til åbenbart grundløse ansøgninger om asyl, vil være risiko for, at en udlænding, inden der træffes afgørelse i asylsagen, frafalder sin ansøgning for at undgå udsendelse og for at opnå ret til at forblive i landet indtil udløbet af den pågældendes visum eller den visumfri periode.

En afgørelse om udvisning er mere indgribende end en afgørelse om afvisning, idet udvisning ledsages af et indrejseforbud i hele Schengenområdet, jf. udlændingelovens § 32, stk. 1.

Efter Justitsministeriets opfattelse er det imidlertid vigtigt, at der også kan ske udvisning af udlændinge, som ved at frafalde en asylansøgning forsø-

ger at forlænge deres ophold i Danmark. Der bør således ikke være forskel på, om udlændingemyndighederne når at træffe afgørelse i asylsagen, eller om ansøgningen frafalder eller bortfalder efter § 40, stk. 9, inden der er truffet afgørelse.

Det foreslås derfor at ændre udlændingelovens § 25 a, stk. 2, således at der også kan ske udvisning, hvis en udlænding frafalder sin ansøgning om asyl, eller hvis ansøgningen bortfalder efter udlændingelovens § 40, stk. 9. Den foreslåede bestemmelse omfatter alene udlændinge, hvis sag er behandlet efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b.

Den foreslåede bestemmelse vil kun skulle anvendes over for udlændinge, som ellers ville have ret til fortsat at opholde sig i Danmark, fordi de er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum og fornødne økonomiske midler til deres underhold her i landet. I praksis vil de fleste udlændinge, som søger om asyl, ikke have tilstrækkelige midler til deres underhold her i landet.

Det er ikke hensigten, at bestemmelsen skal anvendes på udlændinge, der tilbagekalder en ansøgning om asyl som følge af, at den pågældende har opnået ret til at opholde sig i landet på andet grundlag, eller hvor ansøgningen om asyl skyldes en misforståelse eller fejlagtig rådgivning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7.

2.2. Indrejseforbud

2.2.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 32, stk. 1, medfører en dom, kendelse eller beslutning, hvorved en udlænding udvises, at udlændingens visum og opholdstilladelse bortfalder, og at udlændingen ikke uden tilladelse på ny må indrejse og opholde sig her i landet (indrejseforbud). Indrejseforbuddet kan tidsbegrænses og regnes fra den 1. i den førstkommende måned efter udrejsen eller udsendelsen. Indrejseforbuddet har gyldighed fra tidspunktet for udrejsen eller udsendelsen.

Efter udlændingelovens § 32, stk. 4, meddeles et indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 for bestandig. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter §§ 25 a og 25 b meddeles for 2 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 c meddeles for 4 år. Indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25 b kan dog meddeles for 5 år, når udlændingen ikke er statsborger i et af de lande, der er nævnt i § 2, stk. 1

(tredjelandstatsborger), og er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b.

Efter § 32, stk. 9, kan et indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens § 25 b, der er meddelt en udlænding, som ikke er statsborger i et af de lande, som er nævnt i § 2, stk. 1, (tredjelandstatsborgere), i ganske særlige tilfælde ophæves, herunder af hensyn til familiens enhed.

2.2.2. Direktivets regler om indrejseforbud

Det følger af direktivets artikel 11, stk. 1, at en afgørelse om tilbagesendelse ledsages af et indrejseforbud, når der ikke fastsættes en frist for frivillig udrejse, eller hvis pligten til at udrejse ikke er efterkommet. I andre tilfælde kan afgørelser om tilbagesendelse ledsages af et indrejseforbud.

Efter direktivets artikel 11, stk. 2, skal varigheden af et indrejseforbud fastsættes under behørig hensyntagen til alle relevante forhold i den enkelte sag og må i princippet ikke overstige fem år. Varigheden af indrejseforbuddet kan dog overstige fem år, hvis tredjelandstatsborgeren udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed.

Efter direktivets artikel 11, stk. 3, 1. pkt., overvejer medlemsstaterne at ophæve eller suspendere et indrejseforbud, når en tredjelandstatsborger, der er genstand for et indrejseforbud, kan påvise, at vedkommende har forladt en medlemsstats område i fuld overensstemmelse med afgørelsen om tilbagesendelse.

Som det fremgår af artikel 11, stk. 2, skal længden af et indrejseforbud fastsættes på baggrund af en konkret og individuel vurdering af hver enkelt sag. Kommissionen finder på den baggrund, at udlændingelovens § 32, stk. 4, der ikke foreskriver en individuel fastsættelse af længden af indrejseforbud, ikke er i overensstemmelse med direktivet. Kommissionen finder endvidere, at det ikke er i overensstemmelse med direktivet, at der efter udlændingelovens § 32, stk. 4, jf. § 25, nr. 2, kan meddeles indrejseforbud for bestandig med henvisning til, at udlændingen må anses for at udgøre en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed.

Kommissionen finder endvidere, at § 32, stk. 4, 4. pkt., om indrejseforbud i 5 år ved indrejse i strid med et indrejseforbud meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b også bør omfatte indrejseforbud meddelt af andre Schengenlande. Det er således Kommissionens opfattelse, at Danmark ik-

ke alene kan meddele et længere indrejseforbud i de situationer, hvor der tidligere er meddelt et indrejseforbud af de danske myndigheder. Kommissionen finder, at situationen også bør omfatte tilfælde, hvor det tidligere indrejseforbud er meddelt af en anden medlemsstat.

Kommissionen finder endelig, at direktivets artikel 11, stk. 3, 1. pkt., ikke kan anses for gennemført ved udlændingelovens § 32, stk. 9, fordi § 32, stk. 9, alene omfatter ophævelse af indrejseforbud, hvis der er tale om ganske særlige tilfælde. Efter Kommissionens opfattelse kan artikel 11, stk. 3, 1. pkt., ikke begrænses hertil.

2.2.3. Justitsministeriets overvejelser

2.2.3.1. Forslag om individuel fastsættelse af indrejseforbud

Som det fremgår af afsnit 2.2.1., fastsættes længden af et indrejseforbud efter § 32, stk. 4, ikke efter en individuel og konkret vurdering.

Det foreslås derfor, at der indsættes en bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 5, hvorefter der kan fastsættes et kortere indrejseforbud end forudsat i § 32, stk. 4. Udgangspunktet vil dog fortsat være, at indrejseforbuddet skal fastsættes i overensstemmelse med de perioder, som fremgår af § 32, stk. 4. Disse perioder er fastsat på baggrund af karakteren af det forhold, der begrundes afgørelsen om udvisning, og fastsætter en varighed af et indrejseforbud, der er proportionelt med karakteren af det forhold, der begrundes udvisningen.

Når det skal afgøres, om der skal fastsættes et kortere indrejseforbud, skal hensynet til udlændingen afvejes over for det forhold, som har ført til udvisning. Der bør efter Justitsministeriets opfattelse f.eks. ikke være samme adgang til et kortere indrejseforbud i tilfælde, hvor en udlænding er udvist, fordi den pågældende ikke er udrejst i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist, og i tilfælde, hvor en udlænding er udvist, fordi den pågældende anses for en fare for statens sikkerhed.

I sidstnævnte tilfælde samt i tilfælde, hvor udlændingen anses for at udgøre en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, bør der kun kunne fastsættes et kortere indrejseforbud, hvis et indrejseforbud for bestandig vil stride mod Danmarks internationale forpligtelser.

I andre tilfælde kan indrejseforbuddet gøres kortere, hvis ganske særlige grunde taler herfor. Det bemærkes i den forbindelse, at der allerede i for-

bindelse med udvisningsafgørelsen er taget hensyn til, om udvisningen må antages at virke særligt belastende på grund af bl.a. udlændingens tilknytning til det danske samfund og herboende personer, udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold og konsekvenserne for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder familiens enhed, jf. udlændingelovens § 26, stk. 1.

Det forventes derfor også, at der kun helt undtagelsesvist vil være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud. Når det således er vurderet, at en udlændings tilknytning til det danske samfund eller herboende personer ikke har en sådan karakter, at det er til hinder for udvisning, vil der typisk heller ikke være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud.

Udsendelsesdirektivet finder ikke anvendelse på udlændinge, som udvises som følge af kriminalitet, og de foreslåede ændringer berører ikke tilfælde, hvor udvisningen er en følge af kriminalitet. Det drejer sig om udvisning efter udlændingelovens §§ 22-24 samt § 25 a, stk. 1, og § 25 c, og der vil i sådanne tilfælde således ikke kunne fastsættes et kortere indrejseforbud, end det der følger af de gældende bestemmelser i udlændingeloven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 12.

2.2.3.2. Forslag vedrørende længden af indrejseforbud ved udvisning af udlændinge, der er til fare for den offentlige sundhed

Som det fremgår af afsnit 2.3.2, følger det af direktivets artikel 11, stk. 2, at varigheden af et indrejseforbud kun kan overstige fem år, hvis udlændingen, der er genstand for et indrejseforbud, udgør en alvorlig trussel mod den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed. Der kan således ikke meddeles et indrejseforbud, der overstiger 5 år, under henvisning til, at udlændingen udgør en trussel mod den offentlige sundhed.

Efter udlændingelovens § 25, nr. 2, kan en udlænding udvises bl.a., hvis udlændingen må anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed. Indrejseforbuddet fastsættes efter den gældende bestemmelse i § 32, stk. 4, 1. pkt., for bestandig.

Udlændingelovens § 32, stk. 4, 1. pkt., er dermed ikke i overensstemmelse med direktivet.

Det foreslås på den baggrund at ændre § 32, stk. 4, så der ikke kan fastsættes indrejseforbud for bestandig i forbindelse med udvisning som følge af, at udlændingen udgør en trussel mod den offentlige sundhed. I stedet skal der meddeles et indrejseforbud for 5 år, medmindre ganske særlige grunde taler for et kortere indrejseforbud, jf. afsnit 2.3.3.1.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at ændringen kun vil få begrænset betydning i praksis, idet udvisning sjældent sker som følge af, at en udlænding anses som en fare for den offentlige sundhed alene.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 12.

2.2.3.3. Forslag om indrejseforbud ved indrejse i strid med et indrejseforbud udstedt i en anden medlemsstat

Efter udlændingelovens § 32, stk. 4, 4. pkt., kan en tredjelandsstatsborger i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens § 25 b meddeles indrejseforbud i fem år, såfremt tredjelandsstatsborgeren er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens § 25 b.

Denne mulighed for at forlænge varigheden af et indrejseforbud fra 2 år til 5 år i gentagelsestilfælde foreslås udvidet til også at omfatte indrejse i strid med indrejseforbud udstedt af andre medlemslande, når dette indrejseforbud er registreret i SIS II. Dette stemmer efter Justitsministeriets opfattelse bedst overens med, at et indrejseforbud efter direktivet skal gælde indrejse i alle medlemsstater, og ændringen imødekommer også Kommissionens bemærkninger til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 4, 4. pkt.

Konsekvensen af ændringen vil være, at flere tredjelandsstatsborgere, der indrejser i strid med et indrejseforbud, kan meddeles indrejseforbud med en varighed på op til 5 år, idet der også gives op til 5 års indrejseforbud ved indrejse i strid med indrejseforbud udstedt af andre medlemslande, når dette indrejseforbud er registreret i SIS II.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 12.

2.2.3.4. Forslag om ophævelse af indrejseforbud

Udlændingelovens § 32, stk. 9, hvorefter et indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens § 25 b alene kan ophæves i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, gennemfører ikke fuldt ud direktivets artikel 11, stk. 3, 1. pkt.

Det foreslås derfor at ændre bestemmelsen, således at et indrejseforbud også kan ophæves, hvis udlændingen kan påvise, at vedkommende har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Indrejseforbud meddeles i forbindelse med udvisning efter § 25 b, stk. 2, hvis en udlænding ikke er udrejst i overensstemmelse med en udrejsefrist, der er meddelt i forbindelse med et afslag på opholdstilladelse. Udvisning med indrejseforbud i den situation kommer således på tale, hvis politiet i forbindelse med udrejsekontrol konstaterer, at udlændingen ikke er udrejst i overensstemmelse med den frist for frivillig udrejse, som er meddelt udlændingen.

Den foreslåede ændring vil ikke kunne komme på tale i sådanne tilfælde, da udlændingen ikke er udrejst i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist.

Den foreslåede adgang til at ophæve et indrejseforbud vil ikke have betydning i de tilfælde, hvor udrejsefristen er fastsat til straks, idet forslaget alene vedrører tilfælde, hvor udlændingen har forladt landet i overensstemmelse med en fastsat udrejsefrist.

Det er på den baggrund Justitsministeriets vurdering, at ændringen vil have begrænset praktisk betydning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 13.

2.3. Fastsættelse af udrejsefrist og forlængelse

2.3.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 33, stk. 1, skal afslag på en ansøgning om opholdstilladelse eller på en ansøgning om forlængelse af opholdstilladelse, beslutning om inddragelse af opholdstilladelse, afslag på en ansøgning om udstedelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, beslutning om inddragelse af et registreringsbevis eller opholdskort, jf. § 6, og beslutning

om udvisning efter §§ 25, 25 a eller 25 b og beslutning om udsendelse efter § 27 b indeholde en frist for udrejse.

Det følger af udlændingelovens § 33, stk. 2, 1. pkt., at udrejsefristen i afgørelser, der er omfattet af stk. 1, fastsættes til 1 måned, hvis udlændingen er statsborger i et andet nordisk land og har haft bopæl her i landet, hvis udlændingen er omfattet af EU-reglerne, eller hvis udlændingen hidtil har haft opholdstilladelse.

I afgørelser om afslag på ansøgning om opholdstilladelse efter §§ 7 og 9 b og § 9 c, stk. 3, nr. 2, fastsættes udrejsefristen til 15 dage. For andre udlændinge fastsættes udrejsefristen til 7 dage, jf. § 33, stk. 2, 2. og 3. pkt.

I påtrængende tilfælde fastsættes udrejsefristen altid til straks. Påtrængende tilfælde foreligger navnlig, når udlændingen er til fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed, når udlændingen har begået et strafbart forhold, når der er tale om svig eller en åbenbart grundløs ansøgning, eller når der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Det kan efter bestemmelsen ikke anses for et påtrængende tilfælde, at der er risiko for, at udlændingen vil forsvinde, hvis udlændingen er statsborger i et af de lande, der er tilsluttet EU eller er omfattet af EØS-aftalen, jf. § 33, stk. 2, 4.-6. pkt.

Ifølge udlændingelovens § 33 c, 1. pkt., kan en udrejsefrist efter § 33, stk. 2, forlænges, hvis særlige grunde taler herfor. Det fremgår af forarbejderne til bestemmelsen, jf. LFF2010-2011.L107, som blev indført ved lov nr. 248 af 30. marts 2011, med henblik på at gennemføre direktivets artikel 7, stk. 2, at udlændingemyndighederne kan forlænge en udrejsefrist, hvis en udlænding er gravid med termin mindre end 2 måneder efter den fastsatte udrejsefrist.

Det fremgår endvidere af forarbejderne, jf. LFF2010-2011.L107, at en udrejsefrist ikke vil blive forlænget, hvis anmodningen om forlængelse skyldes forhold, som ikke er relevante i forhold til udlændingemyndighedernes afgørelse. Eksempelvis vil en udlænding, der ikke længere har et opholdsgrundlag, og som senere skal indkaldes som vidne i en retssag ved de danske domstole, blive henvist til at ansøge om visum, i det omfang, udlændingen er visumpligtig. En udrejsefrist vil heller ikke blive forlænget med henblik på at afslutte en skoleuddannelse. Det har således normalt ikke be-

tydning for fastsættelse af en udrejsefrist, at en udvist tredjelandstatsborger er under ungdomsuddannelse eller har et barn, der er skolesøgende.

2.3.2. Direktivets regler om fastsættelse af udrejsefrister

Efter direktivets artikel 7, stk. 1, skal en afgørelse om tilbagesendelse indeholde en passende frist for frivillig udrejse på mellem 7 og 30 dage. Er der risiko for, at den pågældende vil forsvinde, eller er en ansøgning om lovligt ophold blevet afvist som åbenbart grundløs eller svigagtig, eller udgør den pågældende en risiko for den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den nationale sikkerhed, kan udrejsefristen fastsættes til straks, jf. direktivets artikel 7, stk. 4.

Ifølge direktivets artikel 3, nr. 7, betyder risiko for, at den pågældende vil forsvinde i direktivets forstand, at der i den enkelte sag er tilstedeværelse af grunde, baseret på objektive, lovfæstede kriterier til at formode, at en tredjelandstatsborger, der er genstand for tilbagesendelsesprocedure, vil forsvinde.

Det følger af direktivets artikel 7, stk. 2, at medlemsstaterne, hvor dette er nødvendigt, forlænger fristen for frivillig udrejse i en passende periode under hensyntagen til de særlige forhold i den enkelte sag, såsom opholdets varighed, eventuelle skolesøgende børn og eventuelle andre familiemæssige og sociale tilknytninger.

Kommissionen finder, at adgangen til at forlænge en udrejsefrist efter de danske regler har et for snævert anvendelsesområde og ikke i fornødent omfang tager højde for de særlige forhold, som er nævnt i direktivet. Kommissionen finder også, at direktivets artikel 7, stk. 4, jf. artikel 3, nr. 7, ikke er korrekt gennemført og har i den forbindelse anført, at det ikke af udlændingelovens § 33, stk. 2, nærmere fremgår, hvornår der foreligger risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

2.3.3. Justitsministeriets overvejelser

Udlændingeloven gengiver ikke i fornødent omfang de særlige forhold, som er nævnt i direktivets artikel 7, stk. 2, og som kan begrunde forlængelse af en udrejsefrist.

Det foreslås derfor, at det kommer til at fremgå af udlændingelovens § 33 c, at der ved vurderingen af, om en udrejsefrist skal forlænges, skal tages hensyn til de særlige forhold i den enkelte sag, herunder opholdets varig-

hed i kombination med hensynet til eventuelle skolesøgende børn eller andre familiemæssige og sociale tilknytninger.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 15.

Justitsministeriet foreslår endvidere, at de overordnede kriterier for, hvornår der kan antages at foreligge en risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse, kommer til at fremgå af udlændingelovens § 33, stk. 2.

Efter den foreslåede ændring vil der foreligge en sådan risiko, hvis udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller hvis der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter må antages at være en risiko for, at udlændingen forsvinder eller unddrager sig udsendelse.

Der tilsigtes med forslaget ingen ændring af den gældende praksis for fastsættelse af udrejsefristen til straks. De nævnte kriterier indgår således allerede i dag i vurderingen af, om der foreligger en risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 14.

2.4. Udsendelse med fly

2.4.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 30, stk. 2, drager politiet omsorg for udrejsen, såfremt en udlænding ikke udrejser frivilligt.

Politiet tager ved udsendelse med fly hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er knyttet som bilag til beslutning 2004/573/EF.

2.4.2. Direktivets regler om udsendelse med fly

Ifølge direktivets artikel 8, stk. 5, tager medlemsstaterne ved gennemførelsen af udsendelser med fly hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er knyttet som bilag til beslutning 2004/573/EF.

Kommissionen har tilkendegivet, at pligten til at tage hensyn til de fælles retningslinjer skal følge af national lovgivning.

2.4.3. Justitsministeriets overvejelser

Direktivets artikel 8, stk. 5, overholdes allerede i dag af de danske myndigheder. Med henblik på at imødekomme Kommissionen foreslås det, at det kommer til at fremgå udtrykkeligt af bestemmelsen, at politiet skal tage hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er knyttet som bilag til beslutning 2004/573/EF.

Der er således alene tale om en kodificering.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11.

2.5. Ændring af udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, og § 60, stk. 1

2.5.1. Gældende ret

Efter udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, kan en udlænding, som opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Bestemmelsen fik sin nuværende ordlyd ved lov nr. 324 af 18. maj 2005 om ændring af udlændingeloven, lov om ægteskabs indgåelse og opløsning og repatrieringsloven. Frem til denne ændring var ulovligt ophold og ulovligt arbejde omfattet af den samme strafbestemmelse i den dagældende udlændingelovs § 59, stk. 1, nr. 3. Med henblik på at skærpe straffniveauet for ulovligt arbejde her i landet blev bestemmelsen opdelt i to bestemmelser, således at en udlændings ophold her i landet uden fornøden tilladelse straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder, jf. den dagældende § 59, stk. 1, nr. 3 (nu udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2), mens en udlændings arbejde her i landet uden fornøden tilladelse straffes med bøde eller fængsel i 1 år, jf. udlændingelovens § 59, stk. 2. Endvidere blev der indsat et nyt stk. 3, hvorefter det ved straffens udmåling efter stk. 2 skal betragtes som en skærpende omstændighed, at udlændingen ikke har ret til at opholde sig her i landet.

Af forarbejderne til bestemmelsen om ulovligt ophold fremgår det, at den forudsættes anvendt i overensstemmelse med gældende praksis.

Af den dagældende Rigsadvokat Meddelelse nr. 4/2003 om sanktionspåstande i sager om overtrædelse af blandt andet udlændingelovens § 59 fremgår det, at sanktionspåstanden i sager om overtrædelse af den dagældende udlændingelovs § 59, stk. 1, nr. 3, var en bøde på 400 kr. for den første måned stigende med 150 kr. for hver måned ud over den første.

Af den seneste Rigsadvokat Meddelelse nr. 7/2006 (rettet september 2010) fremgår det, at der skal nedlægges påstand om en bøde på 600 kr. stigende med 200 kr. for hver måned ud over den første.

Efter § 40, stk. 4, skal en udlænding, hvis politiet drager omsorg for dennes udrejse, meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Efter udlændingelovens § 60, stk. 1, straffes en udlænding, som overtræder § 40, stk. 4, med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel i 1 år.

Bestemmelsen anvendes kun i meget begrænset omfang, og i praksis udmåles der bødestraf for overtrædelser af udlændingelovens § 40, stk. 4.

2.5.2. Direktivets regler om anvendelse af frihedsstraf

Den 6. december 2011 afsagde EU-Domstolen dom i sag C-329/11, Achughabian. Dommen fastslår, at udsendelsesdirektivet er til hinder for, at en medlemsstats lovgivning indeholder regler, hvorefter tredjelandsstatsborgere kan straffes med fængsel alene på grund af ulovligt ophold, hvis vedkommende ikke tidligere har været undergivet tvangsforanstaltninger omfattet af udsendelsesdirektivets artikel 8, eller hvis vedkommende har været frihedsberøvet med henblik på udsendelse, men ikke har været frihedsberøvet i den maksimale periode i henhold til udsendelsesdirektivet. Efter dommen kan der først pålægges frihedsstraf, når tilbagesendesproceduren i udsendelsesdirektivet har været anvendt, og udlændingen fortsat opholder sig i landet uden gyldig begrundelse for den manglende tilbagevenden.

Ved brev af 5. oktober 2012 orienterede Justitsministeriet Rigsadvokaten om dommens konsekvenser for anklagemyndighedens praksis, herunder at frihedsstraf for ulovligt ophold og for overtrædelse af udlændingelovens §

40, stk. 4, alene kan anvendes, hvis tilbagesendelsesproceduren i udsendelsesdirektivet har været anvendt.

Kommissionen har i forbindelse med vurderingen af Danmarks gennemførelse af udsendelsesdirektivet på baggrund af Achughabian-dommen tilkendegivet, at udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, ikke er i overensstemmelse med direktivets artikel 15, idet den også hjemler frihedsstraf for udlændinges ulovlige ophold under tilbagesendelsesproceduren. Kommissionen har i den forbindelse bemærket, at det ikke er tilstrækkeligt, at bestemmelsen i praksis anvendes i overensstemmelse med direktivet.

Kommissionen har også anført, at udlændingelovens § 60, stk. 1, bør ændres, således at overtrædelse af udlændingelovens § 40, stk. 4, ikke kan straffes med frihedsstraf, før tilbagesendelsesproceduren i direktivet har været anvendt.

2.5.3. Justitsministeriets overvejelser

Det vil på baggrund af det ovenfor anførte efter Justitsministeriets opfattelse være nødvendigt at ændre udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, således at frihedsstraf ikke kan pålægges udlændinge, som er genstand for tilbagesendelsesproceduren i udsendelsesdirektivet.

Det foreslås således at afskaffe adgangen til at idømme fængselsstraf for ulovligt ophold.

Endvidere foreslås det at afskaffe adgangen til at idømme fængselsstraf for manglende medvirken efter § 40, stk. 4.

Ulovligt ophold og manglende medvirken efter § 40, stk. 4, vil således fremover alene kunne straffes med bøde.

Som nævnt straffes overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, og § 40, stk. 4, jf. § 60, stk. 1, i praksis med bøde, og forslaget vil således være udtryk for en kodificering af praksis.

Ifølge dommen er udsendelsesdirektivet ikke til hinder for at pålægge frihedsstraf for udlændinge, som, efter at tvangsmæssig udsendelse har været forsøgt, fortsat opholder sig ulovligt her i landet eller overtræder udlændingelovens § 40, stk. 4, ved ikke at medvirke til udrejsen.

Justitsministeriet finder, at det vil kunne modarbejde politiets udsendelsesarbejde at idømme frihedsstraf over for udlændinge, som, efter at tvangsmæssig udsendelse har været forsøgt, fortsat opholder sig ulovligt her i landet. Anvendelse af frihedsstraf vil fastholde udlændinge med ulovligt ophold i Danmark, idet udsendelse vil skulle afvente anklagemyndighedens behandling og berømmelse ved domstolene samt eventuel indkaldelse til og efterfølgende afsoning.

Lovforslaget indeholder på den baggrund ikke forslag om anvendelse af frihedsstraf over for udlændinge, som, efter at tvangsmæssig udsendelse har været forsøgt, fortsat opholder sig ulovligt her i landet eller overtræder udlændingelovens § 40, stk. 4, ved ikke at medvirke til udrejsen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 19 og 24.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget medfører ændrede procedurer for fastsættelse af indrejseforbud, jf. de foreslåede nye bestemmelser i § 32, stk. 4 og 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 12. Lovforslaget medfører desuden, at der i flere tilfælde end i dag skal ske udvisning med indrejseforbud, jf. den foreslåede ophævelse af udlændingelovens § 28, stk. 5 og stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, og de foreslåede udvidelser af udvisningsreglerne i § 25 a, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 5-7. Endvidere betyder lovforslaget, at der skal foretages vurderinger vedrørende ophævelse af indrejseforbud i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 32, stk. 9, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

På Justitsministeriets område medfører lovforslaget øget sagsadministration i forbindelse med vurdering af udrejsefrist og udvisninger med indrejseforbud. Desuden forventes der flere ansøgninger om ophævelse af indrejseforbud, ligesom der kan forventes flere ansøgninger om forlængelse af udrejsefristen. Merudgifterne på Justitsministeriets område skønnes at udgøre i alt 0,8 mio. kr. årligt, heraf 0,6 mio. kr. i lønsum. Merudgifterne afholdes inden for de eksisterende økonomiske rammer

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget har ikke økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ikke miljømæssige konsekvenser.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for borgerne.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget sikrer en fuld overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold. Der henvises nærmere til afsnit 1.1.

8. Hørte myndigheder m.v.

Lovforslaget har været sendt i høring til følgende myndigheder og organisationer:

Advokatsamfundet, Amnesti Nu, Amnesty International, Børnerådet, Børns Vilkår, Dansk Flygtningehjælp, Danske Advokater, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder, DIGNITY – Dansk Institut Mod Tortur, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Dokumentations- og Rådgivningscentret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Domstolsstyrelsen, Flygtningenævnet, Foreningen af Offentlige Anklagere, Foreningen af Statsforvaltningsjurister, Foreningen af Statsforvaltningsdirektører, Foreningen af Udlændingeretsadvokater, Færøernes Landsstyre, Naalakkersuisut (Grønlands Selvstyre), Indvanderrådgivningen, Institut for Menneskerettigheder, KL, Landsforeningen af Forsvarsadvokater, Præsidenten for Vestre Landsret, Præsidenten for Østre Landsret, Red Barnet, Retspolitisk Forening, Retssikkerhedsfonden, Rigsadvokaten, Rigspolitiet, Røde Kors, Rådet for Etniske Minoriteter, Samarbejdsgruppen om Børnekonventionen, Samtlige byretter, SOS mod Racisme, Udlændingestyrelsen og UNHCR.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Lovforslaget indebærer merudgifter til øget sagsadministration på 0,6 mio. kr. i 2014 og frem på Justitsministeriets område.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget sikrer en fuld overensstemmelse med direktiv 2008/115/EF på mellemstatsligt grundlag, jf. Protokollen om Danmarks stilling artikel 5 (nu artikel 4 i Protokol om Danmarks stilling efter Lissabontraktatens ikrafttræden).	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ændringen er en konsekvens af indførelsen af et nyt stk. 2 i udlændingelovens § 59, hvorefter stk. 2-9 bliver stk. 3-10.

Til nr. 2

Ændringen er en konsekvens af forslaget om at indsætte et nyt stk. 5 i udlændingelovens § 32, hvorefter stk. 5-9 bliver stk. 6-10.

Til nr. 3 og 4

De foreslåede ændringer er en konsekvens af forslaget om at indføre et nyt stk. 2 i udlændingelovens § 59, hvorefter stk. 2-9 bliver stk. 3-10.

Til nr. 5

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, og som ikke har de fornødne midler til sit underhold her i landet og til hjemrejsen, udvises. Udlændinge, som er omfattet af udlændingelovens § 2, stk. 1 eller 2 (EU/EØS-statsborgere og udlændinge, der er omfattet af EU-rettens regler), kan dog ikke udvises af denne grund.

Den foreslåede ændring af udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 2, indebærer, at en udlænding, fremover også kan udvises, hvis den pågældende ikke har de nødvendige midler til sit underhold både med hensyn til hele det påtænkte ophold i Schengenlandene og til enten hjemrejsen eller gennemrejsen til et land, der ikke er tilsluttet Schengenkonventionen, og hvor den pågældende er sikret indrejse, og ikke er i stand til på lovlig vis at erhverve disse midler.

Efter Schengenrænsekodexens artikel 5, stk. 3, skal de enkelte Schengenlande årligt fastsætte vejledende beløbsgrænser for vurderingen af, om udlændingen er i besiddelse af de nødvendige midler til sit underhold mv. De vejledende beløb, som fastsættes under henvisning til de gennemsnitlige priser for indlogering og forplejning, indberettes til Kommissionen.

Det tidligere Integrationsministerium har i "Notat om politiets indrejsekontrol samt afvisning ved indrejsen af udlændinge, der har fået visum" af 17. december 2010 fastsat, at en udlænding skal have ca. kr. 350,- pr. dag til sit ophold her i landet, hvis den pågældende under opholdet i Danmark skal overnatte på ungdomsherberg, vandrerhjem eller lignende. Hvis udlændingen ønsker at bo på hotel, skal beløbet være større, ca. 500,- kroner pr. dag, og mindre, hvis den pågældende bevisligt har mulighed for at bo privat.

Med den foreslåede ændring får § 25 a, stk. 2, nr. 2, samme ordlyd som § 28, stk. 1, nr. 5, og det sikres herved, at der fremover kan ske udvisning i samme omfang, som der i dag kan ske afvisning efter § 28, stk. 5, jf. § 28, stk. 1, nr. 5, uanset at § 28, stk. 5, foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.3.

Til nr. 6

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 25 a, stk. 2, nr. 3, kan en udlænding, som ikke har haft lovligt ophold her i landet i længere tid end de sidste 6 måneder, udvises, hvis andre hensyn til den offentlige orden eller sikkerheds- eller sundhedsmæssige grunde tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet.

Den foreslåede ændring af § 25 a, stk. 2, nr. 3, betyder, at adgangen til udvisning udvides. Ændringen indebærer, at en udlænding fremover også kan udvises, hvis andre hensyn til den offentlige orden i andre Schengenlande eller hensynet til fremmede magter tilsiger, at udlændingen ikke bør have ophold her i landet. Udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 2, stk. 1, og 2, kan dog ikke udvises af hensyn til den offentlige orden i andre Schengenlande eller hensynet til fremmede magter.

Med ændringen får § 25 a, stk. 2, nr. 3, samme ordlyd som § 28, stk. 1, nr. 7, og det sikres herved, at der kan ske udvisning i samme omfang, som der i dag kan ske afvisning efter § 28, stk. 5, jf. § 28, stk. 1, nr. 7, uanset at § 28, stk. 5, foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.3.

Til nr. 7

Den foreslåede nye bestemmelse i § 25 a, stk. 2, nr. 4, har til formål at sikre, at en udlænding, der frafalder sin ansøgning om asyl, eller hvis ansøgning om asyl bortfalder efter udlændingelovens § 40, stk. 9, og som efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 28, stk. 7, der foreslås ophævet, kan afvises indtil 3 måneder efter indrejsen, i stedet kan udvises.

Efter den foreslåede bestemmelse vil en udlænding, der frafalder sin ansøgning om asyl, eller hvis ansøgning bortfalder efter § 40, stk. 9, kunne udvises, selvom udlændingen er i besiddelse af fornøden rejselegitimation og visum og fornødne økonomiske midler til sit underhold her i landet, og derfor ikke kan udvises efter de gældende regler i §§ 25 a-25 b.

Udlændinge, der er omfattet af udlændingelovens § 2, stk. 1 og 2, kan dog ikke udvises efter den nye bestemmelse.

Den foreslåede bestemmelse omfatter alene udlændinge, hvis ansøgning om asyl er blevet behandlet efter åbenbart grundløs-proceduren, jf. udlændingelovens § 53 b.

Det svarer i vidt omfang til anvendelsen af § 28, stk. 7, i praksis, idet denne bestemmelse primært er blevet anvendt over for udlændinge, hvis asylsag er omfattet af åbenbart grundløs-proceduren.

Det forudsættes, at en udlænding som hidtil ikke udvises, hvis den pågældende tilbagekalder en ansøgning om asyl, fordi vedkommende er meddelt opholdstilladelse på et andet grundlag, eller hvor ansøgningen om asyl skyldes en misforståelse eller fejlagtig rådgivning.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.3.

Til nr. 8

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede ophævelse af udlændingelovens § 28, stk. 5 og stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Til nr. 9

Den foreslåede ophævelse af udlændingelovens § 28, stk. 5, indebærer, at der ikke længere kan ske afvisning efter stk. 1-4 indtil 3 måneder efter indrejsen. Afvisning vil herefter alene kunne ske i de tilfælde, hvor en udlænding standses eller pågribes i forbindelse med indrejse fra et land, som ikke er tilsluttet Schengen.

Standses eller pågribes udlændingen på et senere tidspunkt, vil den pågældende i stedet kunne udvises, hvis betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Der henvises i den forbindelse til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.3 samt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5-6.

Den foreslåede ophævelse af udlændingelovens § 28, stk. 7, indebærer, at der ikke længere kan ske afvisning af en udlænding, som meddeles afslag på eller frafalder en ansøgning om asyl, eller hvis ansøgning bortfalder efter § 40, stk. 9, indtil 3 måneder efter indrejsen.

En udlænding, der meddeles afslag på asyl, og som pålægges at udrejse straks, eller ikke udrejser i overensstemmelse med udrejsefristen, vil i stedet skulle udvises efter udlændingelovens § 25 b, stk. 2.

For så vidt angår udlændinge, som frafalder ansøgningen om asyl, henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 7.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.1.3.

Til nr. 10

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede ophævelse af udlændingelovens § 28, stk. 5 og stk. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Til nr. 11

Efter den foreslåede nye bestemmelse i § 30, stk. 3, skal der ved udsendelse af udlændinge med fly tages hensyn til de fælles retningslinjer for sikkerhedsbestemmelser i forbindelse med fælles udsendelse med fly, der er knyttet som bilag til beslutning 2004/573/EF.

De fælles retningslinjer omfatter bl.a. retningslinjer for organisering af flytransport og procedurer under flyvningen, indhentelse af rejsedokumenter, underretning af destinationslande og transitlande, sikring af, at den udsendes helbredstilstand tillader en risikofri udsendelse med fly, kravene til ledsagere samt retningslinjer for check in, ombordstigning og ankomstfasen.

Rigspolitiet tager allerede i dag hensyn til nævnte fælles retningslinjer, og der er således alene tale om en kodificering.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.4.3.

Til nr. 12

Udlændingelovens § 32, stk. 4, foreslås nyaffattet som følge af de ændringer, som Kommissionen finder nødvendige for en korrekt gennemførelse af direktivets artikel 11, stk. 2.

Det foreslås således, at et indrejseforbud i forbindelse med udvisning efter § 25, nr. 2, meddeles for 5 år – og ikke som i dag for bestandig – i tilfælde, hvor en udlænding anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed. Herudover foreslås det, at der også skal kunne meddeles et indrejseforbud i 5 år i forbindelse med udvisning efter § 25 b, når der er sket indrejse i strid med et indrejseforbud meddelt af en anden medlemsstat, når dette indrejseforbud er registreret i SIS II. Efter den gældende bestemmelse kan der alene meddeles et indrejseforbud på 5 år i forbindelse med udvisning efter § 25 b, når der er sket indrejse i strid med et dansk indrejseforbud.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 4, at længden af et indrejseforbud fastsættes, uden at der foretages en individuel vurdering.

Den foreslåede nye bestemmelse i § 32, stk. 5, indebærer, at der ved fastsættelsen af indrejseforbuddets længde i forbindelse med udvisning efter § 25, § 25 a, stk. 2, og § 25 b skal tages hensyn til alle relevante forhold i den enkelte sag.

Ændringen indebærer, at det skal være muligt at fastsætte et kortere indrejseforbud, end det der ellers følger af stk. 4. Adgangen til at fastsætte et kortere indrejseforbud vil efter den foreslåede bestemmelse afhænge af udvisningsgrunden.

Det foreslås således, at der, hvis særlige grunde, herunder hensynet til familiemæssige og sociale tilknytninger, taler herfor, kan fastsættes et kortere indrejseforbud i tilfælde, hvor udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige sundhed og er udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 2, samt i forbindelse med udvisning efter § 25 a, stk. 2, og § 25 b.

Er udlændingen udvist efter udlændingelovens § 25, nr. 1, eller efter § 25, nr. 2, fordi udlændingen anses for en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, vil der alene kunne fastsættes et kortere indrejseforbud, hvis et indrejseforbud for bestandig vil stride mod Danmarks internationale forpligtelser.

Der er i forbindelse med en udvisningsafgørelse efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, og § 25 b taget hensyn til, om udvisningen må antages at virke særligt belastende, navnlig på grund af udlændingens tilknytning til det danske samfund og herboende personer, udlændingens alder, helbredstilstand og andre personlige forhold og konsekvenserne for udlændingens herboende nære familiemedlemmer, herunder familiens enhed. Der vil endvidere også være taget hensyn til, udlændingens manglende eller ringe tilknytning til hjemlandet, samt til risikoen for at udlændingen, uden for de i § 7, stk. 1 og 2, og § 8, stk. 1 og 2, nævnte tilfælde, vil lide overlast i hjemlandet. Der henvises til udlændingelovens § 26.

Det forudsættes på den baggrund også, at der kun helt undtagelsesvist vil være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud, end det der ellers følger af loven. Når det således er vurderet, at en udlændings tilknytning til det danske samfund eller herboende personer har en sådan karakter, at det ikke er til hinder for udvisning, vil der typisk heller ikke være grundlag for at fastsætte et kortere indrejseforbud.

Det vil særligt være tilfældet, hvor der i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens § 25 a, stk. 2, og § 25 b, meddeles et indrejseforbud i 2 år. I sådanne tilfælde vil udlændingen typisk ikke have en særlig tilknytning til det danske samfund. Det vil normalt også gælde for udlændinge, som er indrejst i strid med et indrejseforbud meddelt i forbindelse med udvisning efter udlændingelovens § 25 b og derfor kan meddeles et indrejseforbud på 5 år. Et indrejseforbud på 5 år er mere indgribende end et indrejseforbud på 2 år med den konsekvens, at der skal udmåles et kortere indrejseforbud. Udgangspunktet vil dog fortsat være et indrejseforbud på 5 år.

Udlændinge, som anses for at være en fare for statens sikkerhed eller en alvorlig trussel mod den offentlige orden eller sikkerhed, meddeles indrejseforbud for bestandig. Det foreslås, at der kun skal fastsættes et kortere indrejseforbud, hvis et indrejseforbud for bestandig vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.3.

Til nr. 13

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 32, stk. 9, kan et indrejseforbud meddelt efter udlændingelovens § 25 b i ganske særlige tilfælde, herunder af hensyn til familiens enhed, ophæves.

Det foreslås, at et indrejseforbud også skal kunne ophæves, hvis udlændingen kan påvise at have forladt landet i overensstemmelse med den fastsatte udrejsefrist.

Det er Udlændingestyrelsen, som efter ansøgning træffer afgørelse om ophævelse af et indrejseforbud, jf. udlændingelovens § 46, stk. 1. Udlændingestyrelsens afgørelse kan påklages til Udlændingenævnet, jf. § 52 b, stk. 1, nr. 10

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.2.3.4.

Til nr. 14

Med den foreslåede nye bestemmelse i § 33, stk. 2, 6. pkt., præciseres de overordnede kriterier for, hvornår der kan antages at foreligge en risiko for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Efter den foreslåede bestemmelse vil der foreligge en sådan risiko, hvis udlændingen ikke har medvirket under sagens behandling, eller hvis der i øvrigt på baggrund af oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter må antages at være en risiko for at udlændingen forsvinder eller undrager sig udsendelse.

Med udtrykket *udlændingen ikke har medvirket til sagens behandling* lægges der op til, at udlændingens forhold under den forudgående sagsbehandling skal tillægges vægt ved vurderingen af risikoen for forsvinden. Det vil således skulle indgå i vurderingen, om udlændingen har medvirket til sagens oplysning, jf. udlændingelovens § 40, stk. 1, 1. og 2. pkt., herunder om udlændingen har medvirket til at fastlægge sin identitet. Det vil endvidere skulle indgå, om udlændingen har overholdt pålagte forpligtelser, jf. § 34, til sikring af, at den pågældende ikke forsvinder under sagens behandling, f.eks. deponering af pas, anden rejselegitimation og billet, sikkerhedsstillelse, pålæg om at tage ophold et bestemt sted samt regelmæssig meldepligt. Har udlændingen under sagen tydeligt over for udlændingemyndighederne eller politiet givet udtryk for ikke at ville følge en afgørelse om tilbagesendelse, vil der også foreligge en risiko for, at udlændingen forsvinder eller undrager sig udsendelse.

Herudover skal der lægges vægt på, om der i øvrigt på baggrund af *oplysningerne om udlændingen og opholdets varighed og karakter* er grund til at antage, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Der vil i den forbindelse skulle lægges vægt på, om udlændingen under et tidligere ophold her i landet har unddraget eller forsøgt at unddrage sig tvangsmæssig udsendelse, og om udlændingen i forbindelse med indrejse i landet har benyttet sig af falske identitetspapirer. Hvis der er tale om asylansøgere, skal der også lægges vægt på, om den pågældende har søgt asyl i flere andre lande før indgivelse af ansøgning i Danmark eller under opholdet som asylansøger i Danmark har forsøgt at indrejse og søge asyl i et andet land.

Risiko for forsvinden vil også foreligge, hvis tredjelandstatsborgeren under opholdet er blevet udvist administrativt efter § 25 a, stk. 2, eller § 25 b, eller hvis der er truffet afgørelse efter § 27 b om fuldbyrdelse af afgørelser om udsendelse truffet af myndigheder i andre EU- eller Schengenlande. Endelig skal det tillægges vægt, om den pågældende er indrejst i strid med et indrejseforbud udstedt her i landet eller i et andet medlemsland, eller om sagens omstændigheder i øvrigt, herunder længden af et ulovligt ophold, bestyrker vurderingen af, at der er en væsentlig risiko for forsvinden.

Forslaget tilsigter ikke en ændring af den vurdering, som allerede foretages efter den gældende bestemmelse af risikoen for, at udlændingen vil forsvinde eller unddrage sig udsendelse. Der er således tale om en præcisering af de gældende regler.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.3.3.

Til nr. 15

Det følger af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 33 c, at en udrejsefrist kan forlænges, hvis særlige grunde taler herfor. Det er i forarbejderne til bestemmelsen nærmere beskrevet, hvilke grunde der kan begrunde en forlængelse af udrejsefristen, jf. LFF2010-2011.L107.

Udrejsefristen kan forlænges, hvis en udlænding oplyser, at hun er gravid og terminstidspunktet er senest to måneder efter den fastsatte udrejsefrist. Udrejsefristen kan også forlænges i en kortere periode, hvis udlændingemyndighederne har anmodet om yderligere oplysninger eller dokumentation til belysning af, om der herefter er det fornødne grundlag for at give ud-

lændingen ret til at opholde sig her i landet under udlændingemyndighedernes behandling af ansøgningen eller klagen. Udrejsefristen kan efter forarbejderne, jf. LFF2010-2011.L107, som det klare udgangspunkt ikke forlænges, hvis anmodningen om forlængelse skyldes forhold, som ikke er relevante i forhold til udlændingemyndighedernes afgørelse.

Med den foreslåede bestemmelse præciseres det, at der ved en afgørelse af, om der foreligger særlige grunde til at forlænge udrejsefristen, også skal tages hensyn til varigheden af opholdet i kombination med hensynet til eventuelle skolesøgende børn eller andre familiemæssige eller sociale tilknytninger. Hvis der således er kort tid tilbage af et uddannelses- eller skoleforløb, vil udrejsefristen kunne forlænges. Det svarer til politiets praksis i dag i forbindelse med den praktiske tilrettelæggelse af udsendelser. Hertil kommer, at det vil kunne indgå i vurderingen, om en forlængelse af hensyn hertil vil medføre større sandsynlighed for, at den eller de pågældende frivilligt udrejser eller medvirker til udrejsen.

Opholdets varighed vil ikke i sig selv kunne begrunde en forlængelse af udrejsefristen. Der vil således også skulle være andre hensyn, der taler for en forlængelse.

I overensstemmelse med hidtidig praksis forlænges udrejsefristen ikke som følge af, at en udlænding skal vidne i en senere retssag. Den pågældende må i stedet søge visum, ligesom der er mulighed for at opnå midlertidig opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9 c, stk. 5.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.4.3.

Til nr. 16

Den foreslåede ændring er en konsekvens af den foreslåede ophævelse af § 28, stk. 5 og 7.

Til nr. 17

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om at indføre et nyt stk. 5 i § 32.

Til nr. 18 og 19

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, kan en udlænding, som opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse, straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder.

Med ophævelsen af udlændingelovens § 59, stk. 1, nr. 2, og indsættelsen af et nyt stk. 2, afskaffes fængselsstraf for udlændinge, som opholder sig her i landet uden fornøden tilladelse. Ulovligt ophold vil herefter alene kunne straffes med bøde. Dette svarer til praksis i dag, hvor der alene idømmes bøde.

Ændringen er en konsekvens af EU-Domstolens dom i sag C-329/11, Achughbabian.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.5.3.

Til nr. 20-23

De foreslåede ændringer er konsekvenser af forslaget om at indføre et nyt stk. 2 i udlændingelovens § 59, hvorefter stk. 2-9 bliver stk. 3-10.

Til nr. 24

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 60, stk. 1, straffes en udlænding, som overtræder § 40, stk. 4, med bøde eller under skærpende omstændigheder med fængsel i 1 år.

Efter § 40, stk. 4, skal en udlænding, hvis politiet drager omsorg for dennes udrejse, meddele de nødvendige oplysninger hertil og medvirke til tilvejebringelse af nødvendig rejselegitimation og visum og til udrejsen i øvrigt.

Med den foreslåede ændring af § 60, stk. 1, afskaffes frihedsstraf for overtrædelse af udlændingelovens § 40, stk. 4. En udlænding, som overtræder denne bestemmelse, vil efter ændringen alene kunne straffes med bøde. Dette svarer til praksis i dag, hvor der – i det omfang der straffes for overtrædelse af § 40, stk. 4 – alene idømmes bøde.

Ændringen er en konsekvens af EU-Domstolens dom i sag C-329/11, Achughbabian.

Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 2.5.3.

Til § 2

Til nr. 1

Den foreslåede ændring er en konsekvens af forslaget om at indføre et nyt stk. 2 i udlændingelovens § 59, hvorefter stk. 2-9 bliver stk. 3-10.

Til § 3

Det foreslås i § 3, *stk. 1*, at loven træder i kraft den [...]

Det betyder, at de nye foreslåede bestemmelser, der skal gennemføre de ændringer i udlændingeloven, som er nødvendige som følge af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandstatsborgere med ulovligt ophold, gælder fra den [...].

Det foreslås i § 3, *stk. 2*, at udlændingelovens § 32, stk. 4, 2. pkt., skal gælde for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden indrejser i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i en anden medlemsstat.

Det foreslås i § 32, stk. 4, 2. pkt., bl.a., at indrejseforbud som udgangspunkt skal meddeles for 5 år i forbindelse med udvisning efter § 25 b af en tredjelandstatsborger, der er indrejst i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i forbindelse med udvisning efter § 25 b eller i strid med et indrejseforbud, meddelt af en anden medlemsstat.

Dette gælder for udlændinge, der efter lovens ikrafttræden indrejser i strid med et indrejseforbud, der tidligere er meddelt i en anden medlemsstat, uanset om indrejseforbuddet meddelt i en anden medlemsstat er meddelt før lovens ikrafttræden.

Indrejseforbuddet kan imidlertid ikke meddeles for 5 år, hvis udlændingen før lovens ikrafttræden indrejser i strid med et indrejseforbud meddelt i en anden medlemsstat, selvom afgørelsen om udvisning først træffes efter lovens ikrafttræden.

Til § 4

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale gyldighedsområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Loven kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de grønlandske og færøske forhold tilsiger.